

Arrest

nr. 237 612 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2018 dienen de verzoeker, zijn broer en zijn moeder een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 november 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Tegen deze beslissing hebben de verzoeker, zijn broer en zijn moeder, een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is gekend onder het rolnummer RvV X

Op 28 november 2019 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13, ter kennis gebracht op 9 december 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De heer:

<i>Naam, voornaam:</i>	<i>X., Er.</i>
<i>geboortedatum:</i>	<i>(...) 2000</i>
<i>geboorteplaats:</i>	<i>R.-k. M.M.</i>
<i>nationaliteit:</i>	<i>Albanië</i>

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

De asielprocedure van betrokkene werd negatief afgesloten op 17.08.2012. De toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de formele motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“5.1.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins rekening gehouden met de gezinssituatie van de verzoeker en zijn sterke banden met België.

De verzoeker heeft de cruciale van jaren van zijn identiteitsvorming in België doorgebracht, waardoor hij perfect is geïntegreerd.

Hetzelfde kan gezegd worden over zijn broer:

-De heer E. X. (O.V. nr. ...; RR nr. ...), met de Albanese nationaliteit, geboren op datum van (...)1996, te R.-k. (Albanië)

*Ook de moeder van de verzoeker is duurzaam en lokaal verankerd in België.
Het betreft:*

-Mevrouw X. B. (O.V. ... : RR nr. ...), met de Albanese nationaliteit, geboren op datum van (...) 1972 te K. (Albanië);

Voor de verzoeker is een terugkeer naar Albanië een mogelijke schending van het artikel 3 E.V.R.M. gelet op zijn zeer sterke integratie en sociale banden met België.

De verzoeker woont samen met zijn moeder en broer.

Gelet op de zeer sterke integratie is er ook een privéleven opgebouwd in België.

Bovendien heeft de zus van verzoeker, mevrouw A., X. (RR ...) verblijfsrecht in België en onderhoudt zij sterke banden met verzoeker.

Zo laat de verwerende partij na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van de artikelen 3 en 8 E.V.R.M.

Nochtans is de Dienst Vreemdelingenzaken hiertoe bij wet verplicht.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vat immers aan met:

'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

De verwerende partij kan zich aldus niet verschuilen achter een zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien de wet uitdrukkelijk voorziet dat de verwerende partij bij de uitoefening van deze gebonden bevoegdheid rekening te houden met internationale verdragen, in casu onder andere het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Vluchtelingenverdrag.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing enkel naar het gegeven dat de verzoeker zich in België bevindt zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

De verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden.

5.2.

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is. gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent deze verdragsbepalingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft tevens de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent de individuele situatie van de verzoekende partij.

- Er wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de duurzame en lokale verankering van verzoeker en zijn gezin ;*

- *Er wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de gezinssituatie van de verzoeker en zijn gezin ;*

Gelet op de bovenstaande feitengegevens, eigen aan het dossier van de verzoekende partij, dan wel algemeen gekende feiten, is de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de verzoekende partij binnen 30 dagen België dient te verlaten onbegrijpelijk en niet redelijk. .

5.3.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710) .

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

In casu is dit niet het geval.

Geen enkele verwijzing naar de individuele situatie van de verzoekende partij en haar familiale situatie en haar duurzame en lokale verankering in België.

De beslissing betreft een loutere verwijzing naar het wetsartikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Echter zijn er verschillende elementen eigen aan het dossier van de verzoeker en het gezin, die evident gekend waren bij het bestuur, die in rekening gebracht hadden moeten worden.

5.4.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met het duidelijk omschreven artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de internationale verdragen.

Het artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers in volledigheid als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Dat de minister of zijn gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoeker en het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling.

-5.4.1.

Aangaande de sterke integratie en duurzame, lokale verankering

De verzoeker maar ook zijn broer en moeder zijn geïntegreerd en bovendien duurzaam en lokaal verankerd.

a) Kennis Nederlands

De verzoeker spreekt Nederlands.

Hij heeft sinds zijn aankomst in 2011 altijd schoolgelopen in België.

Op volgt hij nog steeds de opleiding sanitair installateur via een leercontract in het deeltijds onderwijs dan nog loopt tot 2020.

Door zijn lange scholing in België kan er worden aangetoond dat verzoeker Nederlands spreekt.

Hetzelfde geldt voor zijn oudere broer E.

Hij is afgestudeerd via het deeltijds onderwijs en behaalde een certificaat van sanitair installateur. Door zijn jarenlange scholing spreekt de verzoeker perfect Nederlands.

Ook de moeder van de verzoeker spreekt Nederlands en schaaft dit, ondanks haar verblijfssituatie voortdurend bij, zij volgt op heden conversatieklassen Nederlands via VZW D. S. (zie stuk 3).

b) Scholing van de verzoeker en zijn broer

Zoals hierboven reeds aangehaald ging de verzoeker vanaf zijn aankomst als minderjarige in 2011 steeds naar school.

Zijn moeder heeft er steeds op aangedrongen dat haar kinderen naar school zouden gaan en een toekomst voor zichzelf konden uitbouwen.

Hij heeft sinds zijn aankomst in 2011 altijd schoolgelopen in België.

Op volgt hij nog steeds de opleiding sanitair installateur via een leercontract in het deeltijds onderwijs dan nog loopt tot 2020 (zie stukken 4-8).

Zijn broer E. deed het ook goed op school en behaalde op 30/06/2016 het certificaat van sanitair installateur en kan aan de slag in een knelpuntberoep (zie stukken 9-26).

c) Sociaal netwerk

De verzoekende partij heeft een netwerk van vrienden en kennissen in België uitgebouwd.

Hij legt de volgende getuigenissen voor.

Mevrouw C. D. van VZW Jong kinderplaneet verklaart het volgende met betrekking tot de verzoekende partijen (zie stuk 28):

"Mijn naam is C. D., ik werk bij Vzw J. K. Ik ben verantwoordelijk voor de nieuwkomerswerking, kinderwerking en speelpleinwerking in de Kinderplaneet.

Een 8 tal jaar geleden liep E. school in de Toren von Babel waar ik hem leerde kennen bij het flyeren aan de poort. Dit doen we elke week op vrijdag om onze werking voor te stellen aan de nieuwe leerlingen en onze maandfolder voor te stellen aan de leerlingen die onze werking reeds kennen.

E. werd meteen een vaste deelnemer aan onze activiteiten. Hij kwam elke woensdag- en vrijdagavond van 18u tot 21u. Zijn broer Er. werd ook een vaste deelnemer aan onze activiteiten vanaf dat hij 12 jaar werd en naar dezelfde school ging.

Op die manier stimuleerden we hen om deel te nemen aan onze speelpleinwerking als animator. E. en Er. volgden ook de animatorencursus en draaien nu nog steeds mee binnen onze speelpleinwerking, tijdens de korte vakanties en in de grote vakantie in juli & augustus. Hiervoor ontvangen ze een vrijwilligersvergoeding van 15 euro/dag.

De mama van Er. en E., B. werd 6 jaar geleden vaste vrijwilligster binnen onze weggeefwinkel 'rode lotus', elke zaterdag van 10u tot 17u. ze helpt ons met het sorteren, opkuisen en uitdelen. Deze weggeefwinkel werd opgericht om mensen die het financieel moeilijk hebben te ondersteunen met gratis

kledij en voedingspakketten. Zo werd het gezin voorzien van alle nodige zaken. De familie heeft steeds haar best gedaan om zich te integreren, de jongens spreken goed Nederlands, ze nemen deel aan alle activiteiten, staan steeds klaar om andere te helpen."

De heer Y. B., jeugdwelzijnswerker/procesbegeleider/teamcoach VZW Jong verklaart: (zie stuk 29)

"Met dit document willen we aantonen dat X. Er. een actieve rol speelt binnen vzw JONG/Jamklub. Vzw JONG staat voor Jeugd Ondersteuning Netwerk Gent.

X. Er. is lid van vzw JONG/Jamklub sedert de leeftijd 13 jaar. E. kwam in contact met vzw JONG doormiddel van zijn deelname binnen de nieuwkomerswerking van vzw JONG (nieuwkomers = personen minder dan 1 jaar in België).

Tot de leeftijd van 16 jaar was Er. een actief lid van de tienerwerking. E. nam er deel aan diverse vrijetijdsactiviteiten (sport, spel, kampen,...), alsook aan diverse vormende workshops (gezond koken, internetgebruik,...).

Vanaf de leeftijd van 16 jaar tot op heden is E. een betrokken lid van onze jongerenwerking. Hij neemt een rol op binnen de jeugdhuiswerking en neemt ook deel aan diverse vrijetijdsactiviteiten en participatieprojecten op wijkniveau.

Daarnaast is Er. ook een enorm actief lid bij ons atletiekteam, vzw JONG/Jamklub obstacelerun team. Binnen dit project engageert Er. zich sedert 2017 om :

o Wekelijks deel te nemen aan de trainingsmomenten (ism een erkende sportclub, MS A Gent)

o Maandelijks te participeren aan de diverse workshops rond thema's die sport omkaderen of maatschappelijk toepasbaar zijn. Deze workshops omvatten: gezonde voeding/koken, blessurepreventie, yoga, core-stability, looptechniek,...

o Deel te nemen aan diverse loopwedstrijden of obstaceleruns (7 per kalenderjaar)

Ook naar 2019 toe heeft Er. zich al geëngageerd om verder lid te zijn van dit sportaanbod.

Indien u meer duidelijkheid wil betreffende Er. X. en zijn engagement binnen het aanbod van vzw JONG/Jamklub, van u me steeds contacteren."

d) Werkbereidheid

De verzoeker is werkbereid.

Hij volgt op heden een opleiding in het deeltijds onderwijs via een leercontract en krijgt goede commentaren.

Dit blijkt ook verder uit de aanbevelingsbrief van de heer P. V. W., voorgelegd bij aanvulling van 23/09/2019 (zie stuk 30):

"We hebben ondertussen al een aantal keer van Er. vernomen dat zijn verblijfsvergunning op zich laat wachten. Ik begrijp dat het toekennen van een verblijfsvergunning een ingewikkeld proces is waar zowel voor de aanvrager als voor onze maatschappij veel van afhangt. Maar we mogen ook niet ontkennen dat de lange wachttijden zenuwslopend en misschien wel onmenselijk zijn.

Uiteraard ken ik de volledige achtergrond van Er. en zijn familie niet, maar op basis van mijn persoonlijke ervaringen met Er. (die ik ondertussen al een jaar ken) denk ik wel te mogen stellen dat Er. en bij uitbreiding zijn broer en moeder een meerwaarde zijn voor onze maatschappij. Zij doen allemaal hun uiterste best om zich te integreren en aan te passen aan hun omgeving en dat lukt hen zeer goed. Ze beheersen de taal meer dan voldoende om zich in om het even welke situatie uit de slag te trekken. Ze kennen onze gewoonten en houden er rekening mee. Bovendien is het voor onze maatschappij ook wel interessant om andere culturen te leren kennen, om zaken uit deze culturen op te nemen in onze maatschappij.

Er. heeft zeker ook niet de intentie om "te profiteren" van onze maatschappij. Hij wil zo snel moge lijk deel uitmaken van onze maatschappij, werken, een rijbewijs behalen,... Hij wil zo snel mogelijk op eigen benen staan en zijn eigen verhaal schrijven zonder afhankelijk te zijn van anderen.

Er. loopt ondertussen al een jaar stage bij ons en doet dat zeer goed. Hij is leergierig en doet zijn best om beter te worden in zijn job. Hij neemt initiatief en bekijkt goed waar hij wat kan doen om sneller en efficiënter te werken. Voor ons is hij een echte meerwaarde en van zodra hij afgestudeerd is (wat voor ons een prioriteit is) en hij zijn verblijfsvergunning heeft, nemen we hem onmiddellijk in vaste dienst. Zowel Er. als wij kijken vol ongeduld uit naar die dag.

Ik hoop dat Er. zijn dossier zo snel mogelijk afgesloten wordt met positief gevolg.

Uiteraard sta ik ter beschikking om vragen te beantwoorden.

Hebt u nog vragen of opmerkingen? Aarzel dan zeker niet om ons te bellen ofte mailen. Wij zorgen dan zo snel mogelijk voor een passende oplossing of een duidelijk antwoord."

(zie stuk 30)

Ook zijn broer E. heeft een goede werkhouding en heeft een werkbepoofte.

De heer K. D. C., zaakvoerder van D. C. M. & Zonen bvba, verklaart het volgende:

"Op vraag van de school CDO De Rotonde hebben wij E. in oktober 2014 bij ons een alternerende bouwopleiding laten starten. Aangezien hij zich zeer goed inzette en zeer gemotiveerd was, werd de opleiding verlengd tot het einde schooljaar 2016, welke hij tot een goed einde bracht.

Na de opleiding mocht E. in dienst komen, doch bij navraag bij verschillende instanties on hij geen werkkaart krijgen, welke wij toch spijtig vonden.

Eind 2017 kwam E. zijn broer, Er. vragen of dat hij bij ons stage kon doen via dezelfde school. Uiteraard hebben wij hem laten komen, om ook bij ons de alternerende opleiding te volgen. Deze loopt nu van eind 2017 tot 2020. We zijn ook tevreden van Er. die zoals zijn broer een goede inzet heeft en gemotiveerd is om te werken.

Het spijtige aan de zaak is wel dat het niet mogelijk is om na deze opleiding deze jongens tewerk te stellen. Ze spreken perfect Nederlands, zijn goed geïntegreerd en willen werken!

E. zou bij ons direct een vast contract krijgen, als dit mogelijk is. "

(zie stuk 27)

Zijn moeder is ook werkbepoof en is al meer dan zes jaar vaste vrijwilligster bij de weggeefwinkel "Rode Lotus" wat blijkt uit de verklaring van mevrouw C. D. van VZW Jong kinderplaneet (zie stuk 28).

Deze werkbepoofheid draagt alleen maar bij aan de duurzame lokale verankering van de verzoeker en zijn gezin

e) Identiteitsvorming van verzoeker en zijn broer

De verzoeker wenst erop te wijzen dat hij en zijn boer E. in België aankwamen op de leeftijd van respectievelijk 11 en 15 jaar. Ze waren nog minderjarig.

Ze hebben hun tienerjaren in België doorgebracht wat cruciaal is voor hun definitieve identiteitsvorming.

De verzoeker ziet België als zijn land en hebben zich onze mentaliteit eigen gemaakt.

f) Schending van artikel 3 EVRM

Het artikel 3 van het E.V.R.M, bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Gelet op de duurzame en lokale verankering van de verzoeker en zijn gezin, maakt een uitwijzing naar Albanië een schending uit van artikel 3 EVRM. Deze komt immers neer op een onmenselijke en vernederende behandeling.

De verwerende partij maakt geen enkele beoordeling het licht van artikel 3 EVRM, terwijl zij, zoals hierboven uiteengezet, hiertoe verplicht is.

De verwerende partij schendt manifest de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

-5.4.2.

Aangaande het privé- en gezinsleven van de verzoeker en zijn

Het gezins- en familieleven van de verzoeker, zijn broer en moeder speelt zich af in België.

Verzoeker woont samen met zijn moeder en broer te 9000 Gent, aan de (...) 309 (zie stuk 31). De verzoeker heeft de cruciale jaren van zijn puberteit in België doorgebracht, waardoor zijn identiteitsvorming hier is voltooid. België is een onlosmakelijk deel van zijn identiteit geworden. Hierdoor hebben hij en zijn gezin ook een privéleven opgebouwd in België.

Bovendien heeft zijn zus, mevrouw A., X. (RR ...) verblijfsrecht in België en onderhoud zij sterke banden met de verzoeker (zie stuk 32).

Artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Ook artikel 74/13 Vw schrijft een dergelijke belangenafweging voor.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verwerende partij maakt geen belangenafweging op basis van de concrete elementen van het dossier.

Dit cruciaal feit wordt duidelijk niet bij een belangenafweging betrokken in het kader van artikel 8 EVRM.

Er werd hierover niet gemotiveerd.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Er wordt tevens naar de feiten toe gemotiveerd. Met name geeft de gemachtigde aan dat de verzoeker vrijgesteld is van de visumplicht, doch dat hij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, zoals voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. De gemachtigde licht hierbij nog toe dat verzoekers asielprocedure werd afgesloten op 17 augustus 2012, zodat de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen op heden ruimschoots is overschreden. Deze vaststellingen, die overigens niet worden betwist, betreffen de individuele situatie van de verzoeker. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat er geen enkele verwijzing is naar zijn individuele situatie.

Met betrekking tot de kritiek dat in de bestreden akte niet wordt verwezen naar of gemotiveerd omtrent verzoekers familiale situatie en zijn duurzame en lokale verankering in België, gaat de verzoeker eraan voorbij dat de gemachtigde voorafgaand aan de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, en dit op dezelfde dag, een beslissing nam waarbij verzoekers verblijfsaanvraag van 6 augustus 2018 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing en het thans bestreden bevel werden ook op dezelfde dag aan de verzoeker betekend, zodat hij tegelijkertijd kennis kreeg van de motieven van de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de motieven die in de bijlage 13 zijn veruitwendigd. Uit een eenvoudige lezing van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoeker en dat er reeds in deze beslissing werd geantwoord op het door hem voorgehouden privé- en gezinsleven en de vraag of dit verhindert dat hij het Schengengrondgebied verlaat en tijdelijk terugkeert naar het herkomstland om aldaar, via de reguliere procedure en dus via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, de verblijfsaanvraag in te dienen. Er valt niet in te zien waarom de gemachtigde ertoe zou zijn gehouden om nogmaals de motieven omtrent het gezins- en privéleven te hernemen die reeds in deze onontvankelijkheidsbeslissing zijn opgenomen. Minstens heeft de verzoeker er geen voldoende belang bij zulks aan te voeren.

Ook in artikel 7 van de vreemdelingenwet of in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. De formele motiveringsplicht betreft immers slechts een positieve motivering. Er moet enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen en er moet niet in het negatieve worden gemotiveerd. De kritiek dat er niet wordt gemotiveerd waarom er geen beoordeling is gebeurd inzake het risico op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM is, los van de vaststelling dat een dergelijke beoordeling wel blijkt te zijn geschied op dezelfde dag van en dus “*bij*” het nemen van de bestreden beslissing, is dan ook niet dienstig.

De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is gelet op het nagestreefde doel (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Dat er een beoordeling moet worden doorgevoerd inzake de “*hogere verdragsrechtelijke normen*” en “*het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de*

gezondheidstoestand" blijkt wel uit de artikelen 7, eerste lid, en 74/13 van de vreemdelingenwet, doch het volstaat dat deze beoordeling is geschied op een relevant tijdstip ten aanzien van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere en recente beslissingen of stukken in het administratief dossier. Aangezien de bestreden beslissing geenszins het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische verstellingen van het bestuur, moet uit de bestreden beslissing zelf niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van de verzoeker rekening werd gehouden.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, die eveneens geschonden worden geacht.

Artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de thans bestreden beslissing, luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° (...);

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een 'beslissing tot verwijdering' in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet uitmaakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is *in casu* dan ook van toepassing.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevat een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Zij vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat het bestuur bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins-

en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze verdragsbepalingen maken tevens “*meer voordelige bepalingen*” uit in de zin van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek inzake de in deze bepaling opgenomen elementen noodzakelijk waarbij de verweerder waarborgt dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening wordt gehouden met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet houdt in dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven indien hierdoor hogere verdragsrechtelijke bepalingen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM, zouden worden geschonden.

3.3. De verzoeker stelt dat een terugkeer naar Albanië een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kan vormen, gelet op de zeer sterke integratie en sociale banden die hij en zijn gezin hebben ontplooid in België.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient de verzoeker echter aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij ingevolge de bestreden beslissing een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoeker zelf toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij een verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in dat land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling in dat land (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

De verzoeker brengt echter geen enkele concrete argumentatie of begin van bewijs naar voor dat hij bij een (tijdelijke) terugkeer naar zijn land van herkomst dient te vrezen voor folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen. De verzoeker blijft op dit punt volledig in gebreke en hij laat na om te verduidelijken welke slechte behandeling hij precies riskeert te ondergaan bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Het loutere gegeven dat de verzoeker “*en zijn gezin*” sterke banden zouden hebben met België, impliceert nog niet dat de terugkeer hem zou blootstellen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Een dergelijke argumentatie kan niet dienstig worden aangevoerd in het kader van artikel 3 van het EVRM, maar zij slaat in wezen op de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezins- en privéleven.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.4. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM kan de verzoeker worden gevolgd waar hij vaststelt dat in de bestreden beslissing zelf hieromtrent niet wordt gemotiveerd. Dit kan echter niet automatisch leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoeker op 6 augustus 2018, samen met zijn broer en moeder, een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarbij hij zijn gezins- en familiale situatie en zijn integratie in België naar voor heeft gebracht met het oog op het verkrijgen van een verblijfsmachtiging. Op 28 november 2019 wordt tezamen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de beslissing genomen waarbij deze aanvraag

onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen door de Raad bij arrest van 30 juni 2020 met nummer 237 610.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept.

De verzoeker beroept zich in het voorliggend verzoekschrift op een gezins- of familieleven met zijn zus die over een verblijfsrecht in België beschikt, alsook op nauwe sociale, economische en culturele banden die hij in België zou hebben ontplooid en hij verwijst dienaangaande naar en citeert uit een aantal stukken (verklaringen en aanbevelingsbrieven van derden) die blijkens de stukken van het administratief dossier werden voorgelegd ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker stelt dat de verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden. Hoewel in de bestreden akte zelf geen beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM is opgenomen, dient te worden vastgesteld dat uit een synthesenota van 26 november 2019 (administratief dossier, synthesenota 6934712, p. 1-3) duidelijk blijkt dat het bestreden bevel werd afgegeven naar aanleiding van en tezamen met de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard. In deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing kan een uitgebreide motivering worden teruggevonden waarbij de gemachtigde zich op het standpunt heeft gesteld dat de verplichting om tijdelijk terug te keren verzoekers gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet in het gedrang brengt. Er wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat beide zoons hier steeds school gelopen hebben en ondertussen als meerderjarigen volop bezig zijn met opleidingen en werk en dat zij ‘dreamers’ zijn. Het feit dat betrokkenen hier naar school gingen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat zij momenteel nog steeds naar school gaan. Uit geen enkel van de voorgelegde stukken blijkt dat zij hier momenteel nog steeds scholing of opleiding genieten. Het feit dat zij in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat in eerste instantie hun moeder en in tweede instantie zijzelf bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten zonder enige poging te ondernemen, na het afsluiten van hun asielprocedure, om hier verblijfsrecht te bekomen. Zij lieten hun schoolbezoek doelbewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat X. E. minstens éénmaal naar Albanië terugkeerde. Zijn scholing in België verhinderde hem aldus niet om probleemloos terug te keren naar Albanië. Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat zijn scholing hier een buitengewone omstandigheid vormt. Volledigheidshalve merken we op dat wat betreft X. Er. er slechts scholing aangetoond wordt vanaf 06.11.2017. Het administratief dossier bevat geen vroegere bewijzen van scholing en ook bij huidige aanvraag 9bis worden hiervan geen bewijzen voorgelegd. Betrokkene toont aldus slechts twee jaar scholing aan. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar het feit dat zij 'dreamers' zouden zijn, deze verwijzing kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het hier een verwijzing betreft naar het Amerikaanse immigratiesysteem.

Via huidige aanvraag 9bis beroepen betrokkenen zich op de Belgische wetgeving, de inhoud van de Amerikaanse wetgeving doet hier dan ook niet ter zake.

Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische ambassade is in Albanië en dat zij een verblijfsaanvraag dienen in te dienen in Bulgarije maar dat zij daar de nationaliteit niet van hebben en zij niet gerechtigd zijn op verblijf aldaar. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Bulgarije te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet gerechtigd zijn op verblijf in Bulgarije volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Albanezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers.

Het feit dat haar dochter/hun zus, mevrouw X. A. (R.R. ...) legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin. Mevrouw X. A. maakt namelijk geen deel uit van de gezinseenheid.

Betrokkenen beroepen zich op het respect voor het recht op een gezinsleven zoals dit vervat zit in artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (met name de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen slechts één familielid hebben in België, echter zij maakt geen deel uit van de gezinseenheid. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Uit het administratief dossier blijkt verder dat zij nog verschillende familieleden hebben in Albanië, met name haar moeder/hun grootmoeder, één broer/maternale oom en drie zussen/maternale tantes, Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen slechts vijf getuigenverklaringen voor. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM of artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde

vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Een eenvoudige lezing van deze beslissing leert dus dat wel degelijk rekening is gehouden zowel met de gezins- en familiale situatie van de verzoeker, als met diens netwerk van affectieve en sociale banden, en dat hieromtrent een belangenafweging werd gemaakt waarbij de gemachtigde heeft besloten dat de belangen van de verzoeker niet onherstelbaar of ernstig worden geschaad door een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om vanuit het buitenland de aanvraag in te dienen die hem toelaat om legaal in België te verblijven. De verzoeker brengt tegen deze uitgebreide en zeer concrete motivering geen enkele kritiek naar voor.

Bovendien blijkt uit een synthesesnota van 26 november 2019 (administratief dossier, synthesesnota 6934712, p. 3) dat de gemachtigde zich ten aanzien van verzoekers gezins- en familieleden op het standpunt heeft gesteld dat de bestaande gezinseenheid blijft behouden en dat het, wat de zus betreft, om een tijdelijke scheiding gaat die geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel meebrengt.

De Raad wijst erop dat *in casu* dient te worden aangenomen dat de situatie van de verzoeker deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt. In deze situatie is er geen inmenging in enig gezinsleven, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djakaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101). Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker geen gevestigde vreemdeling was en dat hij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoeker had opgebouwd tijdens het verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakte.

De verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de thans opgelegde terugkeer niet definitief is en dat deze terugkeer wordt opgelegd teneinde te voldoen aan de wettelijke verblijfsregel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden ingediend vanuit het buitenland. De verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat de stelregels omtrent het privé- en gezinsleven dat tijdens een onregelmatig verblijf in het gastland werd uitgebouwd, *in casu* niet zouden opgaan. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing en staat het niet ter betwisting dat de verzoeker vrijgesteld is van de visumplicht zodat hij, nadat hij gevolg heeft gegeven aan het bestreden bevel, binnen de wettelijke voorwaarden minstens tijdelijk kan terugkeren. Gelet op deze vaststellingen, dient te worden besloten dat de verzoeker niet aantoonde dat de gemachtigde bij de afgifte van het thans bestreden bevel de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming met de voeten zou hebben getreden.

In casu dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezins- of familieleven, dan wel het in België opgebouwde privéleven, in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn familieleden enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook geenszins aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoeker voert

weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

Daarnaast moet worden gesteld dat de verzoeker, door te verwijzen naar een bepaling die voorziet in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, hoe dan ook niet aantoonde dat de bestreden beslissing zelf door enige onwettigheid is aangetast.

3.6. Uit de voorgaande bespreking volgt dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, zijn gezins- en familiaal leven wel degelijk in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing en dit in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM. De verzoeker voert voor het overige niet aan dat met enig ander element, zoals voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Evenmin toont hij aan dat het bestreden bevel een andere 'meer voordelige' verdragsrechtelijke bepaling zou schenden. Zo toont de verzoeker niet aan dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming in het gedrang wordt gebracht.

Een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

3.7. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoeker geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

3.8. In de mate dat de verzoeker tot slot nog gewag maakt van een schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, is het middel niet ontvankelijk.

Met "*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*" wordt immers geen specifieke rechtsregel aangeduid.

3.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE